

Afreportering – *Hell and Hope* / *Af Sparrow Dance*

Fredag den 25. april 2025 blev *Hell and Hope* præsenteret som en del af Friday Night Sharing på Dansekapellet. Arrangementet var gratis og samlede omkring 60 publikummer, herunder lokale beboere, Dansekapellets brugere, kolleger og personer med tilknytning til projektets tematik.

Hell and Hope er et bevægelsesbaseret laboratorium, der samler kunstnere bosat i Danmark med jødisk, muslimsk, palæstinensisk og aktivistisk baggrund. Projektet blev initieret af Sparrow Dance v. Esther Wrobel som en reaktion på den fortsatte krig og smerte i Israel-Palæstina, og havde som formål at søge håb gennem møde, lytten og kunstnerisk praksis.

Aftenen begyndte med en publikumswerkshop faciliteret af kunstnergruppen, inspireret af Laura Navndrups portrætøvelse. Dette gav deltagerne en kropslig og sanselig oplevelse af at møde en fremmed gennem en kunstnerisk ramme og skabte en åben, tryk og lyttende atmosfære.

Herefter fulgte en 30 minutters performance med dans og livemusik. Inden performance blev publikum introduceret til nogle af de opgaver og metoder, vi arbejder med – særligt hvordan vi i gruppen mødes gennem lyttende improvisation. Efterfølgende blev der afholdt en artist talk, hvor refleksioner og spørgsmål blev delt.

Det meste af publikum blev hængende længe efter det officielle program var slut og deltog i videre samtaler og møder. Det oplever vi som et stærkt tegn på arrangementets betydning og resonans.

Erfaringer og læring

Aftenen gav os en stærk oplevelse af, at lyttende praksisser gennem dans og musik – særligt med fokus på at bygge bro i tider med krig og konflikt – kan løfte smerten og skabe nære, meningsfulde møder. Selvom vi ikke kan ændre virkeligheden i stor skala, kan vi påvirke de virkeligheder, vi selv er en del af. Denne effekt har værdi, og jo mere vi praktiserer, desto mere kan vi blive ved med at skabe rum præget af håb, empati og nærvær. Når ordene ikke længere rækker, tilbyder musik, bevægelse og lyttende nærvær en alternativ og dybere form for kommunikation.

Derudover har vi erfaret, at den lyttende praksis også styrker og udvikler selve den kunstneriske praksis. Det kunstneriske møde tjener derfor ikke kun et "eksternt" formål som brobygning, men skaber samtidig et særegent og fælles kunstnerisk sprog – en måde at bevæge sig og spille musik sammen på, som udspringer af netop den gensidige lytten og respekt.

Team Dansere: Keren Hoffman, Aya Joy Sonberg Kanafani, Esther Wrobel og Tanya Montan Rydell / **Musikere:** Bilal Irshed og Emil Goldschmidt.

Vi vedlægger dokumentation i form af fotos af Sina Blum fra aftenen og takker Københavns Kommunes Scenekunstudvalg for at muliggøre dette vigtige møde.

[Photo mappe – klik her for at åbne](#)

